

Mouzovský urnál

XI. ročník

1997

číslo 4

TÁBOR JE TADY !

Co najdete uvnitř

	Informační servis 2
	informace o tom, co bylo, je a bude
	Výprava na kolech 3
	Jaruščina cyklistická výprava do Posázaví
	Zápisky cestovatele (3) 8
	exkluzivní Marianova reportáž z cesty kamionem s Kosou do Anglie - cestování po Anglii
	Technologické schéma řešení problémů 11
	aneb jak (NE)řešit zadané úkoly
	Slavné výroky 12
	nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu

Nouzovský Žurnál, ročník XI, číslo 4
Vyšlo 5. července 1997 v Nouzově
Uzávěrka čísla 27. června 1997

INFORMAČNÍ SERVIS

◆ Termíny výprav (bez záruky):

20. září

4. října

18. října

1. listopadu

15. listopadu

29. listopadu

13. prosince

◆ Nouzovský Žurnál v roce 1997 vyjde:

č.5 - 3. října

č.6 - 5. prosince

- ◆ Omlouváme se za zpoždění Žurnálů č.3 a č.4, ale technika si někdy nedá poručit a stávkuje. Barevná tiskárna, na které tiskneme obálky odmítla na přelomu května a června spolupracovat a dělat urychleně nouzové řešení na černobílé tiskárně se nám nechtělo. Na druhou stranu zase máte na táboře hned dvě čísla Nouzovského Žurnálu, takže všechno zlé je k něčemu dobré. Ještě jednou se tedy omlouváme a děkujeme vám za pochopení.

VÝPRAVA NA KOLECH

Ve dnech 30. května až 1. června 1997 uspořádala Jaruška historicky první vícedenní výpravu na kolech. Původní myšlenka byla velkolepá a počítala s pomocí doprovodného vozidla, nejlépe avie, jenže předpokládaná účast byla příliš nízká, aby stálo za to tuto variantu realizovat. Jaruška tedy vyjednala přespání v kuchyni na tábořišti Stopařů.

V pátek v půl čtvrté se u klubovny sešla, či spíše sjela hrstka Průzkumníků, tedy Sysel, Martina, Honza, Lasse, Busse, Jaruška, Šárka a Šéd'a. Petr má ještě vystoupení v hudební škole, takže dorazí sám večer. Ostatní dali zřejmě přednost sobotnímu dětskému dni a nedělnímu parníku. Na vině bylo také počasí, které bylo na toto roční období neobvykle chladné.

Osmice cyklistů prováděla poslední úpravy na upevnění výbavy na nosičích svých kol. Po čtvrté hodině Jaruška zavelela k odjezdu a chtěla se rozjet. Zůstalo však jen u přání, protože vzápětí zjistila, že si při poslední úpravě přivázala k nosiči i zadní kolo.

Konečně se vydali na cestu, která vedla přes Štítary, Radovesnici, Lošany, Polní Voděřady a Mančice do Bečvář. Šárce vypůjčené kolo v kopcích evidentně nesedělo. Stěžovala si na nízké sedlo. Ostatní drželi slušné tempo, takže bylo překvapením, když se cestou zjistilo, že Syslova dámská eska nemá přehazovačku.

V Mančicích už toho někteří začínali mít dost. Sysel ztratil rovnováhu a spadl na zem. Šárka zastavila a spadla do příkopu vysílením.

„Já zakládám kochací skupinu,“ prohlásila Šárka. „Jeďte napřed.“

Jaruška odmítla dělení na dvě skupiny a prohlásila, že budou vždycky na sebe čekat. Přes Bečváry, Drahobudice a Hatě se dostali do Vavřince a odtud už to byl jen kousek lesem a po louce na tábořiště Stopařů na Veverově.

„Říkali, že je potřeba vyndat asi 10 podsad,“ lamentuje Jaruška po otevření kuchyně.

„Spíš 10 stanů,“ hodnotí situaci Šéd'a.

Podsad bylo potřeba vynést asi 25, než se dalo projít dovnitř. Pak se všichni zabydleli, Lasse a Honza rozdělali oheň a začali si dělat večeři. Pak se ti dva začali domlouvat na Petra, že mu něco nastraží na cestu, ale sotva se odhodlali k realizaci, Petr dorazil.

Pomalou se sešerilo a u ohně se objevil Tom s kytarou. V nouzovském srubu probíhala oslava Ještěrovy úspěšné maturity a Tom, který se také účastnil, se na Veverov přišel podívat a také zahrát, protože na Nouzově už by ho asi touto dobou nikdo neposlouchal.

Tom odešel a Průzkumníci šli spát. Byla to krušná noc, teplota klesla ke 2°C. Na přelom května a června je to zima vskutku nebývalá. Počasí se asi opravdu zbláznilo. Už se párkrát vystřídala zima a léto, jen to jaro pořád nikde.

Ráno se sice ukázalo sluníčko, ale jen na chvíli. Pak se obloha zatáhla mraky, a tak to zůstalo téměř po celý den. Průzkumníci se nasnídali a chystali se na celodenní jízdu do Sázavy. Nejdříve ale bylo potřeba Lassemu spravit píchlé kolo. Naštěstí byli téměř všichni dobře vybaveni, takže zalepení píchlé duše nebyl problém.

Pak se vydali na cestu přes Vavřinec, Církvici a Buda do Hryzel. V Hryzelích je čekal pořádný kopec, který vyjeli na kole jen někteří. Ostatní šli raději pěšky.

„Pustit na ně psa, možná by to na kole vyjeli,“ konstatoval Šed’a.

V Barchovicích se občerstvili nanuky v místní hospodě a pokračovali dále přes Lhotky do Krymlova. Zde byl čas lehkého oběda k načerpání nových sil, které v předcházejícím táhlém kopci ze Lhotek ubyly.

Z Krymlova se vydali po zelené značce směrem na Kachní louži. Tuto trasu Jarušce doporučil Kest’a a nutno říci, že neměla chybu. Lesem se vinoucí asfaltová silnička bez provozu vedoucí stále mírně z kopce byla pro cykloturistiku ideální. Až na ten konec. Poněkud prudší sjezd od Kamenného vrchu ke Kachní Louži všechny namlsal. Sysel se prokousával dopředu pelotonem, až přišla osudná zatáčka. Na nájezdu na silnici od Radlic zahrnuli Lasse, Busse, Honza a Petr, kteří jeli vpředu, doleva, což bylo za prvé špatně, za druhé na Sysla, který

jel za nimi, příliš rychle. Jak říkají znalci, Sysel byl do zatačky příliš dlouhý, odstředivá síla ho vynesla a pak se ozvala rána. Ostatním se naskytl zajímavý pohled. V křoví leželo kolo koly vzhůru, vedle z roští kouká nechápavě Sysel a na druhé straně leží pohozený košík, který se tváří, jako by k této sestavě vůbec nepatřil. Úsměvy ostatních střídalo lehké mrazení v zádech, protože hned vedle byl mostek se srázem.

Syslovi se naštěstí nic nestalo, ale kolu ano. Petr a Šéd'a se marně snažili aspoň trochu narovnat ohnutou přední vidlici, ale s nevalným výsledkem. Navíc přední kolo se rozvlnilo tak, že mu prostor mezi vidlicemi nestačil, takže bylo jasné, že na tomhle kole se dál jet nedá.

Jaruška, Sysel a Martina šly do hájovny na Kachní Louži poprosit aspoň o telefon. Přítomný pes však neměl pochopení a nikdo jiný tam nebyl. Zkusily to tedy ještě u jiného stavení. Zde narazily na pána, který se uvolil Sysla odvézt aspoň do Nechyby (silnice do Sázavy je zavřená), ale odmítl vzít i její pochroumané kolo. Průzkumníci mu poděkovali za snahu a vydali se na cestu do Sázavy. Sysel pěkně po svých.

V Benátkách se Jaruška pokouší dovolat Keš'ovi, ale odpovídá jí pouze záznamník. V Nechybě telefon není. Následuje půlkilometrový sjezd s vlásenkami k Sázavě. Cyklisté si jej s chutí sjeli a dole čekali na Sysla a Martinu, která se z kolegiality držela s ním. Petr mezitím neodolal, vyšlápl si kopec nahoru a sjel si jej ještě jednou. Všichni pak s úžasem sledovali, jak mu při brzdění lítají jiskry od brzdových špalků.

Silnice do Sázavy je v dlouhodobé rekonstrukci, nicméně je průjezdná. Průzkumníci si ale nechali poradit od domorodců a sjeli k lávce na ostrov, kde zrovna probíhal dětský den se Světlanou Nálepkovou. Pak pokračovali k nádraží. Jaruška se znovu pokouší dovolat do Kolína, ale opět jí odpovídá záznamník. Další postup je ale jasný. Jaruška se Syslem pojedou i s koly vlakem do Hatí.

Je 17.22, Jaruška a Sysel odjíždějí vlakem, ostatní se vydávají na kolech na zpáteční cestu. Tentokrát volí kratší a pozvolnější trasu přes Talmberk, Užice, Smrk a Škvrňov. Odtud už je kousek do Církvice.

Zde je vidět, jak síly valem ubývají a časové zpoždění také dělá své. Busse už toho má dost, Martina nechodí, ale leze po kolenou (má tvrdé sedlo a od něj jí brní noha).

Lasse má hlad a ohlodává železný sloupek plotu. Na to Šéd'a poznamenává, že jeden z Murphyho zákonů praví, že všechno je k jídlu, stačí to jen jemně nakrájet. K tomu Šárka přidává historku o jednom chlapovi, který postupně snědl celé letadlo. Lasse se shání po pilce na železo.

Presouvají se do Vavřince, a zatímco nabírají vodu, Šéd'a jede do Hatí naproti Jarušce a Syslovi. Ty právě přijíždějí vlakem do Hatí. V Ledečku musely půl hodiny čekat na přípoj, proto jim cesta trvala tak dlouho. Šéd'a si bere od Jarušky klíče od kuchyně Stopařů a Jaruška jde v Hatích opět telefonovat. Tentokrát se jí daří a Kest'a přislíbil pomoc.

Zatím ostatní dorážejí značně zmoženi na Veverov. Martina zjišťuje, že má v pneumatice připínáček. Jakmile jej vytáhne, ozve se zasyčení a kolo splaskne. Následuje opět oprava.

Přicházejí Jaruška a Sysel a zanedlouho se na louce objevuje bílý wartburg. Kest'a přiváží náhradní kolo pro Sysla a nakládá rozbitou esku.

„To chce vyměnit celej předeček,“ hodnotí stav kola znalecky.

Kest'a odjíždí a je tu opět večer, následovaný nocí ještě chladnější než ta předchozí. Jenom pro zajímavost, na Sázavě tu noc mrzlo. Na Veverově sice ne, ale mnoho nechybělo.

V neděli probíhalo všechno v klidu. Po obědě se vydali na cestu do Kolína a v Hatích požádali u jednoho domu o vodu. Obyvatelé byli ochotní.

„Toho psa si nevěšmejte, on už je po jídle,“ říká pán. „Před chvílí tady byli taky takoví, ještě nám tu zbylo kolo.“

„Álo, nechceš nový kolo?“ popichuje Sysla Šéd'a.

„Nechci,“ odmítá Sysel.

Cesta do Kolína už proběhla bez problémů, takže akci lze považovat za zdařilou, i když účast mohla být lepší. Na druhou stranu i tako-

véto „rodinné“ výpravy mají něco do sebe.

A na závěr malou perličku. Od té doby Sysel doma, když chce někam jet, uslyší protiotázku:

„Je to na kole?“

„Ne.“

„Můžeš.“

ZÁPISKY CESTOVATELE (3)

(vypráví Marian)

Nalézáme ulici svaté Anny a vyjíždíme pomalu z města. Ráz se změnil. Jsme v dělnické čtvrti, černoch, kam se podíváš. Prostě jak v americkém filmu. Postávají na chodnících, magnetáky řvou, pohupují se do rytmu, otáčejí se po nás. Najednou Kosa radostně odbočuje vlevo a šlape na brzdu. Našel to. Po manévrech zaujímá místo před vjezdem do dílničky a to ze známých důvodů automatického buzení. A najednou okolo auta houf dětí. Mají dlouhé hábity z igelitových černých pytlů, masky, baterky a různé lucerny. Je předvečer 1. listopadu a slaví se zde něco jako naše čarodějnice. Děti chodí od domu k domu, straší a dostávají něco jako koledu. Dorážejí na naše auto tak, že musím vylézt a odhánět je. Není to lepší, ba naopak. Kašlu na to a ignoruju je.

Připravujeme se ke spánku a jídlu. Pořadí je samozřejmě obrácené. Po jídle mi Kosa dal kartu, ať jdu volat domů, jak se máme. Nenašel jsem telefon na kartu, tak jsem se musel vrátit pro drobné. Vytočil jsem 00 42 321 26812 a dostal hned tón a vzápětí jsem slyšel ženu, jako by byla vedle mne. Oh, vot čuděsnaja těchnika! Bylo to milé. Vrátil jsem se do auta a uložili jsme se ke spánku. Chvilku jsem poslouchal, jestli nás nebudou chtít vykrást. Kosa radil, abych si toho nevšímal a spal. Poslechl jsem.

Pátek 1. listopadu 1996

Noc proběhla klidně a ráno nás budilo sluníčko. Děláme snídani. Teď v sedm hodin nikde ani živáčka. Tady se budí okolo osmé a jdou si do krámku pro mléko a noviny. Před devátou začínají odjíždět ze čtvrtě auta a okolo se promenádují školáci. Jak jsme zjistili, za dílnou, kam vezeme látky, stojí typická cihlová anglická škola. Opravdu takových 60% dětí je černých. A hlavně nespěchat, klídek.

Přijíždí majitel a zdraví se s Kosou. Kosa, že spěcháme, a tak se

začalo vykládat. Jak mne Kosa poučil, zde to funguje tak, že přiložíme ruku k dílu a pan šéf pustí chlup. Tak jo. Vyloženo je v 10.30 a. m. a mám za sebou 1500 kg látek a 10 liber výdělku. Pijeme kávu, loučíme se a odjíždíme do Lancasteru.

Jedeme, co to dá. Naštěstí je hezky a doprava není hustá. Nakládat máme v 1.30 p. m. Na sjezdu č. 22 odbočujeme na A50 a pak už je město. Hned napodruhé to máme. Velká továrna z cihel a s černochem na dvoře. O něm ještě bude řeč.

Najeli jsme před halu a začali řešit problém, že stroj je o 60 cm vyšší než konstrukce návěsu. Museli jsme posbírat po dvoře trámký a s jejich pomocí a znalostí fyziky 6. třídy jsme konstrukci zvedli. Zvedli a čekali. Bylo totiž neuvěřitelných 11.30 a. m. a pracovníci museli na oběd. Až do 1.00 p. m. je padla. jíme i my. Konečně začali zase dělat a Turek, co přijel po nás, má víc štěstí a začíná nakládat. Turek zaplachtovává a my se dovídáme, že náš stroj ještě není zabalen. No prostě je to hrůza. Šli jsme do haly a svou přítomností demonstrujeme. Není to nic platné. Jdeme ven, chodíme okolo auta a jsme na...

Nádvorní černochoch tam dělal palety pod ty obrovské stroje a ptal se nás, zdali jsme ze Španělska. My na to, že ne, že jsme z Čech. A on opáčil:

„Oh yes, Asia!“

Tím mě nakrknul ještě víc. Když jsem mu připomněl Poborského, byl doma.

Konečně přijel vysokozdvih a naložil frézu. Zaplachtováváme a vyrážíme do Ketteringu pro pět tun bot. Termín je ohrožen. Mají na nás snad čekat.

Uháníme po dálnici. Svítí slunce a den se tváří optimisticky. U stadiónu doprava a jsme tam. Čekají. Zase pomáháme nakládat. Nejdřív to šlo dobře, pak ztuha. Přijela posila a za chvíli je to nahoře. Na nic nečekáme a vyjíždíme směr Londýn, Eastend, Grays, Scansped. V 8.00 p. m. jsme na místě.

Kosa jako obvykle šel do sprch, já jsem se zatím oholil, protože jsem vypadal, jako když čuchne prase do smetí.

Čekáme na nakládku. Stále se nic neděje, ale pak se dělo a v 10.50

p. m. jsme naloženi a odjíždíme směr Dover.

Sobota 2. listopadu 1996

Během cesty do Doveru se Kosa rozloučil s vidinou neděle doma a pobyt na celnici v Doveru ho ještě dorazil. Je 2.30 a. m. a celníkům to jde, jako tenkrát, když jim to nešlo. Naše papíry jim dávají zabrat, protože ke každému balíčku sběrné služby jsou extra. Pak Kosa přišel, že musíme zajet na rampu, že se na nás chtějí podívat. To jsou věci! Ale po chvíli je vše v pořádku, jedeme na parkoviště č. 22 a čekáme na trajekt.

Já jsem ještě stačil vylézt na doverské skály a sebrat pár šutrů na památku. Jedem jsem rozbil a hle, uvnitř byl černý jako uhlí. Doma jsem pak zašel za odborníkem a kamarádem geologem Petrem Zalabákem a ten mi k mému údivu řekl, že kámen je odrůda křemene zvaná opál neboli pazourek. V naučném slovníku píší, že se nalézá také tam, kde jsem jej našel. Hurá.

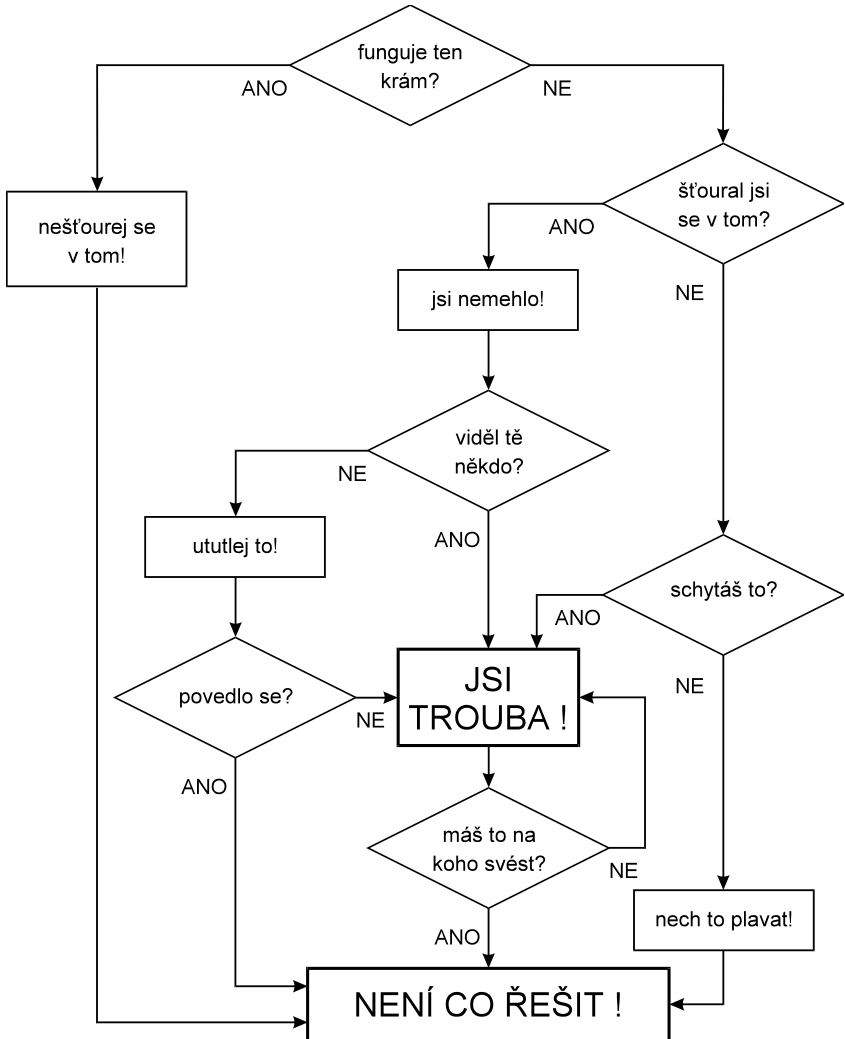
Ještě mne stačil Kosa vyfotit s útesy doverskými a ve 4.00 a. m. se naloďujeme. Kosa zůstává v kabině a já jdu na palubu. Lodí to docela kývá a já si nalézám klidný koutek k přemlouvání žaludku. Předtím jsem ale byl na venkovní palubě, dokud mi Anglie nezmizela z očí.

Pokračování příště

TECHNOLOGICKÉ SCHÉMA ŘEŠENÍ PROBLÉMŮ

aneb jak (NE)řešit zadané úkoly

SLAVNÉ VÝROKY

Slon komentuje rozesílání dopisů rodičům účastníků tábora, kde figuruje jako hlavní vedoucí tábora:

Tak už to prasklo. Já jsem se doteď podepisoval jako Marian Jankulík - jednatel.

Sysel: Mám hlad.

Martina: Už zas? Vždyť jsi jedla včera.

Šed'a: Dědečkovi se jednou povedlo vyfotografovat blesk.

Martina: A jak ten blesk vypadal? Měl na konci šipku?

V Hřensku na lodičkách.

Převozník: Protože je málo vody, já pojedu na lodi a vy za mnou budete plavat. Tady je tvrdá voda, takže kdo váží pod 50 kg, může běžet po hladině.

Převozník: Tamhle před vámi (*všichni se dívají dopředu*) jsou vidět opičky. A teď se podívejte do vody (*všichni se dívají do vody na vlastní obličej*), a tam uvidíte další opičky.

Převozník: A teď se podívejte až nahoru na tu skálu a když se budete chvíli dívat, tak zjistíte, že vás pěkně bolí za krkem.

Tomáš obědvá na nádraží v Děčíně na zemi a okolo jede vozík se zavazadly:

Málem mi přejel konzervu!

13. den tábora může skýtat mnohá překvapení.
Eliška a Martina při snídani, Slon a Čert při povelu Pozor (vleže).

Kdo umí, ten umí